

Skole for flyktninger fra Burma

Studenter fra Singapore forteller om hvordan de gjenoppbygde en skole i Thailand for flyktninger fra Burma. I jungelen rundt Phop Phra bor det flyktninger fra Karen-folket, som blir forfulgt i hjemlandet.

13.11.2008

Fjellkjeden Dawna skiller Thailand fra staten Myanmar, tidligere kalt Burma. En av de få veier som krysser Dawna, går gjennom landsbyen Mae

sot. Denne landsbyen var vår siste kontakt med sivilisasjonen.

Vi var på vei til Phop Phra. Der deltok vi i et arbeidsprosjekt som var organisert av East Asian Limited i Singapore. Målet for prosjektet var å gjenoppbygge en totalt smadret skolebygning. Den nybygde St. Peter School skal ta imot de ca. hundre barna fra burmesiske familier som har flyktet til den thailandske siden av jungelen.

Et utsagn fra den hellige Josemaría hadde gitt oss inspirasjon til å vie en del av våre ferier til flyktningene: ”Studentene må være bevisste på sitt ansvar; de trenger en sunn uro overfor sine medmenneskers problemer og en sjenerøs beredskap til å gripe fatt i problemene og anstrenge seg for å løse dem på best mulig måte.”

Før vi reiste hadde vi samlet inn noe undervisningsmateriale og fått noen

sponsorer, som velvillig støttet prosjektet vårt. Og ikke minst hadde vi lært oss litt thai.

Vi fløy fra Singapore til Bangkok og kjørte deretter landeveien til Mae Sot. Vi hadde ingen ide om hva som ventet oss i fjellene.

Murstein og mørtel, fattigdom og glede

Kennan og Shawn skrev ned våre opplevelser i sine dagbøker. Kennan skriver: ”Vi var i en liten landsby, der skolen var en ruin. Da jeg gikk ut av minibussen som hadde ført oss på humpete veier til Phop Phra, merket jeg hvor nervøs jeg var overfor det ansvar vi hadde tatt på oss.

Angående språket var det like stor språkforvirring som i Babel. Vi samlet oss ved bekken bak ruinen og ble kjent med barna der. Straks kom rektor med kone og noen lærere i St. Peter School og sluttet seg til oss.

Da vi neste morgen begynte å jevne ut grunnen, kom raskt noen av fedrene til skolebarna og hjalp til.”

Shawn forteller: ”Så fattige de er – og likevel sjenerøse og så glade! Vi bygutter var snart helt utslitte av arbeidet. De derimot var ganske upåvirket. De kom med et lass murstein og mørtel, lo og kalte oss ved våre navn for å huske dem. Luke, som er fysikkprofessor i Singapore og ledet vår gruppe, sa: ”Man klarer faktisk ikke å si nei til dem en eneste gang.”

Etter noen dager begynte den lille bygningen å ta form: vegger, innvendig tak, dører. Siden fulgte malearbeidet. Til slutt var vi temmelig dødstrøtte, men lykkelige. Etter hvert kom vi til å betrakte landsbyboerne som en del av vår familie.”

Shawn skriver videre i sin dagbok: ”Da vi tok farvel med våre nye

venner og barna ble jeg trist. Et usynlig bånd binder meg til dem, og jeg vet at jeg må dra tilbake.”

Det som går enda dypere

”Når jeg ser tilbake på besøket i fjellene innser jeg at jeg for første gang opplevde hva fattigdom er. Å sove på golvet, vaske seg i kaldt vann, gjøre hardt kroppsarbeid – det var like vanskelig hver dag. I arbeidsprosjektet lærte jeg å ikke være materialistisk. Og jeg lærte at glede ikke bare avhenger av om man er rik og har stadig flere ting, men kommer når man er fordringsløs og lærer å frigjøre seg fra det materielle, og på den måten kommer man stadig nærmere Gud på en inderlig måte.

Der på Phop Phras høyder lære vi ikke bare til en viss grad hvordan man bygger en skole, men mange andre ting også, som går mye dypere.”

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/skole-
for-flyktninger-fra-burma/](https://opusdei.org/nb-no/article/skole-for-flyktninger-fra-burma/) (18.03.2026)